

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

תורה – דברים פרק ג'

(כט) וַנִּשָּׁב בְּגֵיֵא מוֹל בַּיִת פְּעוֹר: (כט) וַנִּשָּׁב בְּגֵיֵא מוֹל בַּיִת פְּעוֹר: (כט) ויתבנא בחילתא לקבל בית פעור:

(א) ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן לכם: (א) ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן לכם: (א) וכען ישראל שמע לקימיא ולדינייא די אנא מאלף יתכוון למעבד בדיל דתיחון ותיחון ויתתון ית ארעא די יי אלקהא דאבהתכון יחב לבון:

(ב) לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם: (ב) לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם: (ב) לא תוספון על פתגמא די אנא מפסד יתכוון ולא תמנעו מנה למטר ית פקודיא די אלקהון די אנא מפסד יתכוון:

(ג) עיניכם הראות את אשר עשה יהוה בבעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו יהוה אלהיך מקרבה: (ג) עיניכם הראות את אשר עשה יהוה בבעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו יהוה אלהיך מקרבה: (ג) עיניכון חזון ית די עבד יי בבעל פעור ארי כל גברא די אול בתר בעל פעור שציה יי אלקהו מפניד:

רס"י

(כט) ונשז בניא וגו'. ונלמדתס לעזודת כוכזיס אעפ"כ ועתה ישראל שמע אל החקים. והכל מחול כך ואני לא זכיתי למחול לי:

נביא – ישעיה פרק מ' ז-ז'

(ז) יבש חציר נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן חציר העם: (ז) יבש עשבא נתר נציה ארי רוחא מן קדם יי נשבת ביה בכנ כעשבא חשיבין רשיעיא בעמא:

(ח) יבש חציר נבל ציץ ודבר אלהינו יקום לעולם: (ח) מית רשיעיא אברו עשתנווהי ופתגמא דאלהנא קים לעלמין:

(ט) על הר גבה עלי לך מבשרת ציון הרימי בפח קולך מבשרת ירושלם הרימי אל תיראי אמדי לערי יהודה הנה אלהיכם: (ט) על טור רם סקו לבון נבייא די מבשרין לציון ארימו בחילא קלכון די מבשרין לירושלם ארימו לא תדחלון אמרו לקרויא דבית יהודה אתגליאת מלכותא דאלהכון:

(י) הנה אדני יהוה בחזק יבוא וזרעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו: (י) הא יי אלהים בתקוף מתגלי ותקוף דרע גבורתה שלטא קדמוהי הא אגר עבדי מימרה עמה דכל עובדיהון גלן קדמוהי:

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

רש"י

- (ז) נבל – כמש: (ט) מבשרת ליון – נביאל למבשרין ליון ובמקום אחר הוא אומר רגלי מבשר (ישעיהו (כב) זכו קל כזכר לא זכו תש כנקבה ומאחר פעמיו עד הקז:
- (י) בחזק יבוא – על האומות ליפרע. הגה שכרו אהו – מזומן אהו לכדיקיס. ופעולתו – שכר פעולה שעליו ליתן להם:

בתובים – תהילים פרק מד' כ'–כג'

- (כ) פי דפיתנו במקום תנים ותכס עלינו בעלמות: (כ) ארום אמכתנא באתר יודין וחפיתא עלנא בטולא דמותא:
 (כא) אם שכחנו שם אלהינו ונפרש בפנינו לאל זר: (כא) אין אשלינא שום אלהנא ופרישנא בעלו ידנא לטעותא דפלהי כוכביא:
 (כב) הלא אלהים יחקר זאת פי הוא ידע תעלמות לב: (כב) הלא אלהא יבשקר דא ארום הוא חכים טמירי לבא:
 (כג) פי עליך הרגנו כל היום נחשבנו פצאן טבחה: (כג) ארום מטולתך אתקטלנא כל יומא אתחשבנא בענא דמסירא לנכסא:

רש"י

- (כ) כי דכיתנו במקום תנים – כי זה משמש בלשון כאשר ואף כאשר השפלתנו בארץ ערבה ושוחה מדבר מקום תנים וכסית עלינו כללמות חשך אף בכל זאת אם שכחנו שם:
- אלהינו הוא יחקור זאת כי הו' יודע תעלמו' וגומר:
 (כג) כלאן טבחה – כלאן של טבח:

משנה – חגיגה פרק א'

- (א) הפל חיבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות בגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרפוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגלים:

- רע"ב – (א) הכל חייבין בראיה. במנות יראה כל זכור, שרכיך להתראות בעזרה בגל. והכל לאחויי מי שחזו עבד וחזו בן חורין. ואין כן הלכה. שמי שחזו עבד וחזו בן חורין פטור מן הראיה מפני כל עבדות
- שבו: חוץ מחרש. ואע"פ שהוא מדבר, ואפילו חרש צאנו אחת פטור, דכתיב (דברים ל"א) צבוא כל ישראל לראות את פני ה', וכתיב בתריה למען ישמעו. פרט למי שאין לו שמיעה גמורה. והשומע ואינו מדבר נמי

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

והחולה והזקן ושאינו יכול לעלות ברגליו. מירושלים לעזרה, כגון שהוא מעונג ביותר. כל הני ילפינו להו מדכתיב שלש רגלים, ילאו אלו שאינן יכולין לעלות ברגליהם: והסומא. דכתיב צבוא כל ישראל ליראות, כסם שהם באים להיראות כך הם באין לראות הר קדשו ובינת שכינתו, לאפוקי סומא ואפילו צעינו אחת, שהרי אין ראייתו שלמה: שלש רגלים. הראוי לעלות ברגליו חייבו הכתוב, וכיון גדול פטור מן התורה, קטן נמי לאו בר חנוך הוא:

פטור דכתיב ולמען ילמדו: שוטה וקטן. דלאו בני חיובא נינהו, שהן פטורין מכל המצוות. וקטן שיכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, אביו חייב להעלותו כדי לחנכו במצוות, כדאמר ג"ה לקמן במתניתין: וטומטום ואנדרוגינוס, נשים ועבדים שאינן משוחררין. כל הני אמעיטו מזכורך, פרט לטומטום ואנדרוגינוס ונשים שאינן בכלל זכורך. וכל מראה שאין נשים חייבות זה אין העבדים חייבין זה. ועוד הרי הוא אומר צבוא כל ישראל ליראות, ועבדים לאו בכלל ישראל נינהו: החיגר

(ב) בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, הִרְאִיָּה שְׁתֵּי פְּסָף, וְחִגְיָה מְעָה פְּסָף. וּבֵית הֵלֵל אֹמְרִים, הִרְאִיָּה מְעָה פְּסָף, וְחִגְיָה שְׁתֵּי פְּסָף:

כסף. דשלמים יש בהם לגבזה ולכהנים ולבעלים לפיכך הן מרובין מן העולות שאין בהן אלא לגבזה. וחוז מעולת ראייה ושלמי חגיגה האמורים במתניתין עוד היו לריכים להביא מין אחר של שלמים, והן נקראים שלמי שמחה, דכתיב (שם כ"ז) וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת. ושלמי שמחה הללו לא הוזכרו כאן, ולא נתנו חכמים בהם שיעור. ונשים חייבות בהן כאנשים, דעל השמחה נכתבו נשים, דכתיב (שם י"ד) ושמחת אתה ובינת:

רע"ב – (ב) הראייה שתי כסף. גדול הבא ליראות לריד להביא עולה, שנאמר (שמות כ"ג) לא יראו פני ריקם, ואינה פחותה משתי מעות כסף, שהם משקל ל"ב גרעיני שעורה מן הכסף הדרוך: וחגיגה. שלמי חגיגה, שאמרה תורה (שמות י"ג) וחגותם אותו חג לה', כלומר הביאו שלמי חגיגה, אין פחותים ממעה כסף. ואע"פ שאין לראיה ולחגיגה שיעור, דכתיב (דברים ט"ז) איש כמתנת ידו, חכמים נתנו בהם שיעור למטה, שלא יביא פחות מכאן: הראייה מעה כסף וחגיגה שתי

(ג) עולות במועד באות מן החליין, והשלימים מן המעשר. יום טוב ראשון של פסח, בית שמאי אומרים, מן החליין. ובית הלל אומרים, מן המעשר:

וכל דבר שהוא משום חובה אינו בא אלא מן החולין ולא מן המעשר: ביו"ט הראשון של פסח. ה"ה ליו"ט ראשון של שאר רגלים. ולהכי נקט פסח, לפי שיש ערב פסח חגיגה אחרת, כשהיתה חבורת הפסח מרובה היו מביאין עמו חגיגה כדי שיהא הפסח נאכל על השובע, ואשמעינן מתניתין דחגיגת יו"ט עצמו הוא דאינו בא אלא מן החולין, אבל חגיגת י"ד באה מן המעשר: ובה"א מן המעשר. בגמרא פריך אמאי, דבר שבחובה היא וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין. ומשני בטופל, שמחבר מעשר עם חולין ומביא, אם יש לו אוכלין הרבה ואין לו

רע"ב – (ג) עולות במועד באות מן החולין. מתניתין חסורי מיחסרה והכי קתני, עולות נדרים ונדבות במועד באות, ביו"ט אינן באות, ועולת ראייה באה אפילו ביו"ט, אע"ג דיש לה תשלומין כל ז', עיקר מצותה ביו"ט ראשון, וכשהיא באה אינה באה אלא מן החולין. ושלמי שמחה באים מן המעשר, כלומר שיכולין להביא שלמי שמחה ממועות של מעשר שני, דשלמי שמחה אינן חובה במקום שיש צער, והרי יש לו מעות מעשר שני להוציא בירושלים, הלכך יקנה בהם שלמים ויאכל. אבל חגיגת יום טוב הראשון הוא דבר שבחובה אפילו יש לו צער הרבה,

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

מ"מ סברי ז"ה דמותר להביא השאר מן המעשר, הואיל וכבר ילא ידי חובתו זראשונה מן החולין:

(ד) יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאִין יְדֵי חוֹבָתָן בְּנִדְרִים וּבְנִדְבוֹת וּבְמַעֲשֵׂר בְּהֶמְהוּ, וְהִכְהִנִים בַּחֲטָאוֹת וּבְאַשְׁמוֹת וּבְבִכּוֹר וּבְחֻזָּה וְשׂוֹק, אֲבָל לֹא בְעוֹפוֹת וְלֹא בְמִנְחוֹת: הוֹא: אֲבָל לֹא זְעוֹפוֹת וְלֹא זְמִנְחוֹת. דכתיב ושמחת בחגך, אמרה תורה עשה שמחה ממי שחגיגה זאה מהן, ילאו עופות ומנחות שאין חגיגה זאה מהן:

(ה) מִי שֵׁיִשׁ לוֹ אוֹכְלִים מְרִבִּים וְנִכְסִים מְעֻטִים, מְבִיא שְׁלָמִים מְרִבִּים וְעוֹלוֹת מְעֻטוֹת. נִכְסִים מְרִבִּים וְאוֹכְלִין מְעֻטִין, מְבִיא עוֹלוֹת מְרִבּוֹת וְשְׁלָמִים מְעֻטִין. זֶה וְזֶה מְעֻט, עַל זֶה נֹאמֵר, מַעֲה פֶסֶף וְשִׁתִּי כֶסֶף. זֶה וְזֶה מְרִבִּים, עַל זֶה נֹאמֵר (דברים טז) אִישׁ כִּמְתַנֵּת יָדוֹ כְּבִרְבֵּת יְיָ אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ: רז"ב – (ה) אוכלין מרובין. בני בית מרובין: מביא שלמים מרובין. שלמי חגיגה

(ו) מִי שֶׁלֹּא חָג בְּיוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חָג, חוֹגֵג אֶת כָּל הָרֶגֶל וְיוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן שֶׁל חָג. עֵבֶר הָרֶגֶל וְלֹא חָג, אֵינּוּ חִיֵּב בְּאַחֲרֵי־וֹתוֹ. עַל זֶה נֹאמֵר (קהלת א) מְעֻנֹת לֹא יוֹכֵל לְתַקֵּן, וְחֶסְרוֹן לֹא יוֹכֵל לְהַמְנִיחַ:

רע"ב – (ו) מי שלא חג. שלא הביא שלמי חגיגתו ועולת ראיתו: ויום טוב האחרון. שמיני עכרת. ואע"ג דרגל בפני עצמו הוא, הו' תשלומין דראשון. וחג השבועות נמי אף על גב דלא הו' אלא יום אחד, יס לו

(ז) רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן מִנְסֵיאַ אֹמֵר, אֵיזְהוּ מְעֻנֹת שְׂאִינוּ יְכוֹל לְתַקֵּן, זֶה הַבָּא עַל הָעֶרְוָה וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה מִמְזֵר. אִם תֹּאמַר בְּגוֹנֵב וְגוֹזֵל, יְכוֹל הוּא לְהַחֲזִירוֹ וְיִתְקַן. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אֹמֵר, אֵין קוֹרִין מְעֻנֹת אֶלָּא לְמִי שֶׁהָיָה מְתַקֵּן בְּתַחֲלָה וְנִתְעַוָּת, וְאֵיזְהוּ, זֶה תַלְמִיד חָכֵם הַפּוֹדֵשׁ מִן הַתּוֹרָה:

רע"ב – (ז) והוליד ממנה ממזר. שהביא פסולים זישראל והן לו לזכרון, לפיכך אין עונו נמחק זתשובה: יכול הוא שיחזיר. דמי

(ח) הַתֵּר נִדְרִים פּוֹדֵחִין בְּאוֹיֵר, וְאֵין לָהֶם עַל מַה שֵׁיִסְמְכוּ. הַלְכוֹת שְׁבֵת חֲגִיגוֹת וְהַמְעִילוֹת, הֵרִי הֵם כְּהִדְרִים הַתְּלוּיִין בְּשַׁעֲרָה, שֶׁהֵן מְקַרָּא מְעֻט וְהַלְכוֹת מְרִבּוֹת, הִדְיָנִין וְהַעֲבוּדוֹת הַשְּׁהָרוֹת וְהַטְּמְאוֹת וְעֲרִיּוֹת, יֵשׁ לָהֶן עַל מַה שֵׁיִסְמְכוּ. הֵן הֵן גּוֹפֵי תּוֹרָה:

רע"ב – (ח) היתר נדרים פורחים באויר. מעט רמז יס זמקרא שיוכל החכם להחיר הנדר, ואין לסמוך עליו, אלא כך מסור

לחכמים זתורה זבעל פה: הלכות זבת. והלכות חגיגה והלכות מעילה. יס זבה הלכות שהן תלויות זרמז, זמקרא מועט, כהר

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

שיש להם על מה שיסמכו, בין אותן שהן
כהררים התלוין בשערה, אלו ואלו גופי
תורה:

התלוי בשערות הראש: והעבודות. הלכות
עבודת הקרבנות: הן הן גופי תורה. בגמרא
מפרש דהן והן גופי תורה קאמרי. כלומר בין
אותן שאין להם על מה שיסמכו ובין אותן

גמרא – חגיגה דף ג' ע"א

תנו רבנן מעשה ברבי יוחנן בן ברוקה ורבי אלעזר (בן) חסמא שהלכו
להקביל פני רבי יהושע בפקיעין אמר להם מה חידוש היה בבית המדרש
היום אמרו לו תלמידיך אנו ומימיך אנו שותין אמר להם אף על פי כן אי
אפשר לבית המדרש בלא חידוש שבת של מי היתה שבת של רבי אלעזר
בן עזריה היתה ובמה היתה הגדה היום אמרו לו בפרשת הקהל ומה דרש
בה הקהל את העם האנשים והנשים והטף אם אנשים באים ללמוד נשים
באות לשמוע טף למה באין כדי ליתן שכר למביאייהן אמר להם מרגלית
טובה היתה בידכם ובקשתם לאבדה ממני ועוד דרש את ה' האמרת היום
וה' האמירך היום אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אתם עשיתוני
חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם אתם עשיתוני
חטיבה אחת בעולם דכתיב שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ואני אעשה
אתכם חטיבה אחת בעולם שנאמר ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ואף
הוא פתח ודרש דברי חכמים כדרבונות וכמסמרות נטועים בעלי אסופות
נתנו מרועה אחד למה נמשלו דברי תורה לדרבן לומר לך מה דרבן זה
מכוין את הפרה לתלמיה להוציא חיים לעולם אף דברי תורה מכוונים את
לומדיהן מדרכי מיתה לדרכי חיים אי מה דרבן זה מטלטל אף דברי תורה
מטלטלין תלמוד לומר מסמרות אי מה מסמר זה חסר ולא יתר אף דברי
תורה חסירין ולא יתירין תלמוד לומר נטועים מה נטיעה זו פרה ורבה אף
דברי תורה פרין ורבין בעלי אסופות אלו תלמידי חכמים שיושבין אסופות
אסופות ועוסקין בתורה הללו מטמאין והללו מטהרין הללו אוסרין והללו
מתירין הללו פוסלין והללו מכשירין שמא יאמר אדם היאך אני למד תורה
מעלת תלמוד לומר כולם נתנו מרועה אחד אל אחד נתנן פרנס אחד אמרן
מפי אדון כל המעשים ברוך הוא דכתיב וידבר אלהים את כל הדברים
האלה אף אתה עשה אזניך כאפרכסת וקנה לך לב מבין לשמוע את דברי
מטמאים ואת דברי מטהרים את דברי אוסרין ואת דברי מתירין את דברי
פוסלין ואת דברי מכשירין בלשון הזה אמר להם אין דור יתום שרבי
אלעזר בן עזריה שרוי בתוכו:

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

רש"י על הגמרא

אין לך מזני המחלוקת מביא ראיה מתורת אלוה אחר, אלא מתורת אלהינו: פרנס אחד אמרן – אין לך מביא ראיה מדברי נביא הבא לחלוק על משה רבינו: עשה אזניך כאפרכסת – מאחר שכולן לבן לשמים עשה אזניך שומעת ולמוד, ודע דברי כולן, וכשתדע להבחין אי זה יכשר קבע הלכה כמותו, אפרכסת טירמוי"א שעל הריחים: מה מסמר זה – כשנעלין אותו צכותל הוא מחסרו, יכול אף זה כן תלמוד לומר נטועים, כנטועה שדרכה לפרות ולרבות:

להקביל פניו – יום טוב היה, שחייב אדם לכבד את רבו בהקבלת פנים, כדאמרין במסכת ראש השנה (טז, ז) מדוע את הולכת אליו היום לא חדש ולא שבת (מלכים ב' ז): תלמידך אנו – ואין לנו לדבר בפניך: האמרת – שבתה, כמו יתאמרו כל פועלי און (תהלים זד) ישתבחו שדרכן ללחה: חטיבה אחת – שבת אחד, שבת מיוחד, לומר אין כמוך, לכך בחרנוך לאלוה: ואף הוא – רבי אלעזר בן עזריה: לתלמיה – שורות המענה: פוסלין ומכשירין – שייך לומר לענין פסול עדות ופסול כהונה: כולן אל אחד אמרן –

זוהר – ואתחנן דף רס' ע"ב

בְּעֻלּוֹתָא בְּעֵי לְמִיקָם, בְּגוֹוְנָא (ס"א בזווגא) דְּמִלְאָכִי עֲלָאִי, לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְיָהוּ, דְּאִינוּן אַקְרוּן הָעוֹמְדִים, כְּמָה דְּאַתְ אָמַר, (זכריה ג) וְנָתַתִּי לָךְ מִהַלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים. וְלִכְוֹנָא רְעוּתִיהָ קָמִי מְאָרִיָּה, וְיִתְבַּע בְּעוּתִיהָ: תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נָשׁ קָאִים בְּפִלְגּוֹת לִילְיָא מְעַרְסִיָּה, לְאַשְׁתַּדְלָא בְּאוֹרֵיָתָא, פְּרוּזָא קְאָרִי עֲלֵיהָ וְאָמַר, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרַכּוּ אֶת יְיָ כָּל עַבְדֵי יְיָ הָעוֹמְדִים בְּבֵית יְיָ בְּלִילוֹת. הַשְׁתָּא פִּד אִיהוּ קָאִים בְּעֻלּוֹתָא קָמִי מְאָרִיָּה, הַהוּא פְּרוּזָא קְאָרִי עֲלֵיהָ וְאָמַר, וְנָתַתִּי לָךְ מִהַלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה:

בְּתַר דְּמַסִּיִּים עֻלּוֹתָא בְּרַעוּ (וקאים בעיטא) קָמִי מְאָרִיָּה, הָא אוֹקְמוּהָ, דְּבְּעֵי לְמִימְסַר נַפְשִׁיהָ בְּרַעוּתָא דְּלָבָא, לְהַהוּא אַתְר דְּאַעְטְרִיָּה. וְכַמְּה עִיטִין אִית לִיהָ לְבַר נָשׁ בְּכָלָא. (דף ר"ס ע"ב) וּבְשַׁעְתָּא דְּעֻלּוֹתָא קְיִימָא (ס"א סיימא), כָּל אִינוּן מְלִין דְּאַפִּיק בַּר נָשׁ מְפּוּמִּיהָ בְּהַהוּא עֻלּוֹתָא, בְּלַחוּ סְלָקִין לְעֵילָא, וּבְקַעִין אֹוִירִין וְרַקִּיעִין, עַד דְּמָטוּ לְהַהוּא אַתְר דְּמָטוּ וּמְתַעְטְרוּ בְּרִישָׁא דְּמִלְכָא, וְעַבִּיר מְנִיָּהוּ עֶטְרָה. וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, עֻלּוֹתָא דְּבְּעֵי בַר נָשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, לְכְוֹנָא דִּיהָ עֻלּוֹתָא תַּחְנוּנִים. מְנַלָּן. מְפִשָׁה, דְּכַתִּיב וְאַתְחַנֵּן אֶל יְיָ. דָּא אִיהוּ עֻלּוֹתָא מְעֵלְיָא:

תָּא חֲזִי, מֵאֵן דְּקָאִים בְּעֻלּוֹתָא, בְּעֵי לְכְוֹנָא רְגֵלוֹי, וְאוֹקְמוּהָ. וּבְעֵי לְחַפְיָא רִישִׁיהָ, כְּמֵאֵן דְּקָאִים קָמִי מִלְכָא. וּבְעֵי לְמַכְסִיָּה (למכסייא) (ס"א לאסתמא) עֵינֵיו, בְּגִין דְּלָא יִסְתַּבֵּל בְּשִׁכְיִנְתָּא. וּבְסַפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סָבָא אָמַר, מֵאֵן דְּפַקַח עֵינֵיו בְּשַׁעְתָּא דְּעֻלּוֹתָא, אוּ דְּלָא מְאִיר עֵינֵיו בְּאַרְעָא, אַקְדִּים עֲלֵיהָ

חק לישראל – פרשת ואתחנן יום ב'

מִלֶּאֱדָה הַמּוֹת, וְכִד תִּיפּוֹק נַפְשִׁיהָ, לֹא יִסְתַּכֵּל בְּנִהְיוֹ דְשְׂכִינְתָּא, וְלֹא יָמוּת
 בְּנִשְׁיָקָה. מֵאֵן דְּמִזְלִזֵל בְּשְׂכִינְתָּא מִתְזַלְזֵל הוּא בְּהוּא שְׁעֵתָא דְאַצְטְרִיךְ בֵּיהּ,
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׂמוּאֵל א ב) כִּי מִכְבְּדֵי אֶכְבֵּד וּבֹזֵי יִקְלֹוּ:
 הָאִי מֵאֵן דְּאַסְתַּכֵּל בְּשְׂכִינְתָּא, בְּשְׁעֵתָא דְאִיהוּ מְצַלִּי. וְהִיךְ יָכִיל לְאַסְתַּכֵּל
 בְּשְׂכִינְתָּא. אֲלֵא לִיגְדַע דְּוִדָּאֵי שְׂכִינְתָּא קִיִּימָא קָמִיהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
 (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר, דְּתַמְּן שְׂאֵרֵי שְׂכִינְתָּא. בְּגִין כֶּהָ לֹא
 בְּעֵיא לְמַהוּי חוּצָא בֵּינוּ וּבֵין הַקִּיר, וְאוֹקְמוּהָ:

הלכה – הרמב"ם תפילה פרק יג'

(ה) כל העולה לקרות בתורה פותח בדבר טוב ומסיים בדבר טוב אבל פרשת האזינו
 קורא הראשון עד זכור ימות עולם והשני מתחיל מזכור ימות עולם עד ירכיבהו
 והשלישי מירכיבהו עד וירא ה' וינאץ והרביעי מן וירא ה' וינאץ עד לו חכמו והחמישי
 מן לו חכמו עד כי אשא אל שמים ידי והששי מכי אשא אל שמים ידי עד סוף השירה
 ולמה פוסקין בה בענינות אלו מפני שהן תוכחה כדי שיחזרו העם בתשובה:
 (ו) שמונה פסוקים שבסוף התורה מותר לקרות אותם בבית הכנסת בפחות מעשרה
 אע"פ שהכל תורה היא ומשה מפי הגבורה אמרם הואיל ומשמען שהם אחר מיתת
 משה הרי נשתנו ולפיכך מותר ליחיד לקרות אותן:
 (ז) קללות שבתורת כהנים אין מפסיקין בהן אלא אחד קורא אותן מתחיל בפסוק
 שלפניהם ומסיים בפסוק של אחריהם וקללות שבמשנה תורה אם רצה לפסוק בהן
 פוסק וכבר נהגו העם שלא לפסוק בהן אלא אחד קורא אותן:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאלי בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
 בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.